

JOHN CONNOLLY

Al doilea volum din trilogia *Samuel Johnson*

Traducere din engleză
de Monica Vlad

LITERAȚI

*În care ne găsim în Iad, însă doar temporar,
așa că nu-i o veste chiar atât de proastă*

Locul la care în general se face referire drept Iad, însă cunoscut și sub diferite denumiri, ca de exemplu Hades, Împărăția Focului, casa lui Aghiută¹ și căruia îi sunt asociate și alte denumiri menite să indice că nu ți-ai dori să-ți petreci aici o scurtă vacanță, ca să nu mai vorbim de eternitate, era într-o stare de mare criză. Stăpânul acestuia, al său rege întunecat, era bolnav și prin „bolnav“ vreau să spun nebun de legat.

Această sursă a tuturor relelor, ființa străveche care se ascundea în cea mai întunecată parte a Iadului, avea de asemenea multe nume, însă adepții săi o numeau Marele Malefic. Își dorea multe lucruri: își dorea ca orice stea din

1 În engleză „Old Nick’s Place“. A nu se confunda cu „St. Nick’s Place“ (Casa Sfântului Nicolae), care este Polul Nord. N-ai vrea să faci această greșeală și să sfârșești prin a-ți vinde sufletul lui Moș Crăciun.

orice univers să fie stinsă asemenea flăcării unei lumânări între degetele sale; își dorea ca orice lucru frumos să înceteze să mai existe; își dorea frigul și întunericul și o tăcere imensă, care să dureze la nesfârșit.

Cel mai mult dintre toate își dorea sfârșitul omenirii. Se plictisise să tot încerce să corupă orice ființă omenească, una câte una, pentru că acest lucru îi consuma timp, și era frustrant, și multe continuau să-l sfideze prin faptul că erau bune și cuviincioase. Cu toate că nu se hotărâse să renunțe chiar de tot la eforturile sale, părea pur și simplu mai ușor să distrugă Pământul și să termine cu asta, așa că alcătuisese un plan. La momentul respectiv părusese un plan foarte bun și, din punctul de vedere al Marelui Malefic și al adepților săi, n-avea cum să dea greș, sub nicio formă. În niciun fel. Exclus. Acest plan, cu siguranță și fără nicio umbră de îndoială, nu putea eșua.

În mod evident, eșuă în mod spectaculos.

Acum, pentru aceia dintre voi care s-ar putea să nu fiți pe deplin familiarizați cu povestea noastră până acum, iată o ocazie de-a o prinde din urmă². Când ne-am întâlnit ultima dată, Marele Malefic, ajutat de demonul

2 Și apropo, ce fel de persoană ești tu, care citești a doua parte a seriei înaintea primei? Adică, pe bune? Te încalți cu șosetele înaintea pantofilor sau îți pui pantalonii înainte de lenjeria intimă? Acum, restul cititorilor trebuie să mai rămână prin preajmă, să fluiere și să-și studieze unghiile într-o manieră plictisită, în timp ce eu îți acord ție tratament preferențial. Pariez că ești genul care ajunge la jumătatea filmului, răsturnându-ți floricelele și mergând în vârfurile degetelor

cunoscut drept Ba'al, încerca să profite de puterea Marelui Accelerator de Hadroni³ pentru a deschide porțile Iadului și pentru a forța intrarea în lumea noastră. LHC era un imens accelerator de particule din Elveția proiectat să recreeze momentele care au urmat Big Bang-ului⁴ și au condus la crearea Universului. Cu alte cuvinte, LHC avea într-adevăr de-a face cu forțe primare, iar în ele era îngropată cumva sămânța Răului. Astfel că acceleratorul a creat o fisură între lumi, iar Marele Malefic a profitat de ocazie.

de la picioare, apoi îl bați pe umăr pe tipul de lângă tine și îi spui: „Am pierdut ceva?“. Cei ca tine provoacă agitație ...

- 3 În engleză Large Hadron Collider (LHC). Este un accelerator de particule, construit la Centrul European de Cercetări Nucleare CERN, între Munții Alpi și Munții Jura, lângă Geneva. Construcția a fost finalizată în mai 2008 și a costat peste trei miliarde de lire sterline. Are o formă de cerc cu circumferința de 27 km, situat la 100 m sub pământ. LHC este considerat cel mai performant accelerator de particule din lume. Scopul lui este de a explora validitatea și limitările Modelului Standard, modelul teoretic de bază din domeniul fizicii particulelor. Teoretic, acceleratorul ar trebui să confirme existența bosonului Higgs, acoperind elemente lipsă ale Modelului Standard și explicând felul în care particulele elementare capătă anumite proprietăți, cum ar fi masa. (*N.trad.*)
- 4 Big Bang este modelul cosmologic care explică condițiile inițiale și dezvoltarea ulterioară a Universului. Acest model este susținut de explicațiile cele mai complete și corecte din punct de vedere științific. Termenul de Big Bang, în general, se referă la ideea că Universul s-a extins de la o singularitate primordială fierbinte și densă acum aproximativ treisprezece miliarde de ani. (*N.trad.*)

Libria
Respect pentru oameni și cărți

Ba'al, cel mai de încredere slujitor al său, a trecut printr-un portal ce lega Iadul de Pământ și s-a deghizat într-o femeie pe nume doamna Abernathy din Biddlecombe, Anglia, după ce mai întâi a omorât-o pe adevărata doamnă Abernathy și i-a luat înfățișarea. În ultimul moment, exact când Marele Malefic și armatele sale erau pe cale să cucerască Pământul, planurile doamnei Abernathy au fost dejucate de un băiețel pe nume Samuel Johnson, de tekelul său Boswell și de un demon cam prostănac, deși bine intenționat, pe nume Nurd, Năpasta Celor Cinci Zeități. Marele Malefic a dat vina pe doamna Abernathy pentru ce s-a întâmplat și prin urmare refuza acum să se întâlnească cu ea, provocându-i multă umilință și neavând nici cel mai mic interes față de viitorul ei.

E totul clar? Bun.

Marele Malefic tot nu știa cum anume eșuase planul său și nici că-i mai păsa. Întrezărise pentru o clipă o breșă între cele două dimensiuni, o posibilitate de a scăpa din Iad, apoi acel portal se închisese exact în momentul în care era gata să-și lase în urmă umbra împărăție. Toate speranțele sale pătate de sânge și visele sale tenebroase se redusese la zero, iar triumful care fusese atât de aproape îl scosese din minți. Bine, asta nu înseamnă că nu era deja nebun: Marele Malefic fusese dintotdeauna nebun de legat, mai nebun decât însăși o colonie de lilieci captivi într-o cutie de fursecuri. Acum, însă, pătrunsese cu totul pe un alt tărâm de nebunie și zone importante ale Iadului răsunau de bocetele sale, de când dispăruse portalul. Era un sunet îngrozitor,

acel urlet de furie și durere, neîncetat și uniform. Chiar și după standardele Iadului era foarte enervant, răsunând din bârlogul Marelui Malefic până în străfundurile Muntelui Disperării, prin tunele și labirinturi, prin donjoane și prin măruntaiele dragonului fără pereche, până ce, în cele din urmă, ajungea la poarta care dădea din ascunzătoarea sa înspre îngrozitorul peisaj de dincolo.

Poarta era foarte impresionantă, minuțios sculptată cu chipuri înfricoșătoare ale căror expresii erau în continuă schimbare și cu siluete înfiorătoare ale căror trupuri se împreunau, astfel încât însăși intrarea respectivă părea vie. Chiar în acel moment, poarta era păzită de doi demoni. În clasică manieră a actelor duble de pretutindeni, aceștia erau opuși. Un paznic era înalt și slab, cu niște trăsături care parcă sugerau că un copil enervant și oarecum supraponderal își petrecuse mult timp atârnat cu mâinile de bărbia sa, întinzându-i astfel chipul și dându-i o expresie foarte posomorâtă. Colegul său era mărunț și gras. De fapt, arăta de parcă ar fi înghițit copilul enervant și supraponderal, ca o favoare făcută colegului său.

Brompton, cel mai slab dintre ei, păzea poarta de atâta vreme, încât uitase de ce anume trebuia s-o păzească, dat fiind că ființa cea mai îngrozitoare pe care ți-o puteai imagina era deja în reședință, în măruntaiele muntelui. Își petrecuse secole întregi sprijinindu-se în lance, moțâind din când în când sau scărpinându-se acolo unde demonii politicoși nu o fac în public, dar nu putea, și asta până de curând, să-și amintească de o sumedenie de ocazii când

diverși indivizi au încercat să intre fără a avea dreptul de liberă trecere. Ah, vreo doi demoni încercaseră să scape din interiorul muntelui, în mare pentru a evita să fie rușiți în bucăți drept pedeapsă pentru una sau alta, uneori doar pentru un pariu, însă altminteri lucrurile fuseseră foarte liniștite, într-un mod infernal, de multă vreme.

Colegul său, Edgefast, era o prospătură. Brompton îl privea cu suspiciune pe sub coiful său. Edgefast nu se sprijinea suficient de mult în lancea sa, cum îi plăcea lui Brompton, și încă nu venise cu propunerea de a chiuli pentru o ceașcă de ceai sau un pui de somn. În schimb, Edgefast părea să stea foarte bățos și avea o sclipire derutantă în ochi, genul ăla de sclipire asociată cu cineva căruia chiar îi place ce face și, mai rău, care plănuiește s-o facă și cât mai bine posibil. Asta spre deosebire de Brompton, care nu găsisese încă o slujbă pe care să fie înclinat s-o placă ori s-o facă bine și, oricum era de părere că o astfel de ocupație nici nu exista, ceea ce-i convenea de minune. O slujbă, în ceea ce-l privea pe Brompton, era un lucru pe care cineva te pune să-l faci atunci când tu ai prefera mai degrabă să nu faci nimic.

Edgefast se uită nervos la Brompton.

— De ce te tot zgâiești așa la mine? întrebă el.

— Nu stai cocârjat, zise Brompton.

— Ce?

— Am zis, „Nu stai cocârjat“. Mă pui pe mine într-o postură proastă. Mă faci să par neglijent. Faci să pară că nu-mi pasă.

— Dar, ăă, ție *nu-ți* pasă, zise Edgefast, care înțelese, din momentul în care dăduse cu ochii de Brompton, că acesta era un demon care avea scris pe frunte „risipă de spațiu“.

— Se poate, zise Brompton, — însă nu vreau ca toată lumea să știe că nu-mi pasă. O să faci să fiu concediat, dacă ești așa entuziast. Se prea poate să nu-mi placă slujba asta, însă există altele mai rele pe lume.

— De parcă eu n-aș ști, zise Edgefast, ca un demon care văzuse deja cele mai rele lucruri pe care Iadul le avea de oferit și pentru care orice altceva este floare la ureche.

— Mda? zise Brompton, devenind brusc interesat. Atunci, ce-ai făcut înainte de asta?

Edgefast oftă.

— Îți amintești când Ducele Kobal și-a pierdut inelul preferat?

Brompton își amintea. După cum spuneau lorzii demoni, Kobal⁵ nu era cel mai rău, iar asta însemna că,

5 Ducele Kobal era oficial demonul comediantilor, cu toate că e doar al celor fără haz, cu o răspundere suplimentară pentru glumele din răvașele de Crăciun. Știți voi, cum ar fi „Care e cel mai lung cuvânt din limba engleză? Umilă, pentru că are o «milă» după prima literă.“ O milă. Nu, o *milă*. Da, ca în distanță. Da, știu că nu e chiar o milă, însă — bine, oprește-te din vorbit. Vorbesc serios, începi să mă enervezi. Nu, nu vreau să port un coif de hârtie. Nu-mi pasă că e Crăciunul, pălăriile alea îmi provoacă mâncărimi în cap. Și nu vreau să văd ce ai câștigat. Nu, nu vreau. Pe bune. Bine, atunci. Oo minunat, o busolă. Dacă o iau, te cari? Vezi, asta înseamnă amuzant. Sau, mă rog, credeam că e.

Crăciunul: Ducele Kobal îi place.

atunci când îți înfigea ace ascuțite în carne sau descope-
rea cam câți păienjeni puteai ține deodată în gură, oferea
întotdeauna cafea și prăjituri pentru toți cei care priveau
și îți spunea cât de rău îi părea că s-a ajuns la asta, chiar în
timp ce încerca să-ți mai vâre un ultim păianjen printre
buze. Kobal își pierduse cel mai frumos inel cu craniu
într-una dintre găurile de scurgere ale Iadului și nu l-a
mai găsit niciodată. În urma acestui incident, se dăduse
o lege ca toate legumele putrezite ale Iadului, mâncarea
veche, membrele neidentificate și diversele excremente
demonice să fie verificate minuțios înainte de a fi elimi-
nate în Marea Neplăcerilor, în eventualitatea în care s-ar
fi rătăcit ceva de valoare.

— Păi, continuă Edgefast, știi toată treaba aia cu
căutarea?

— Te referi la treaba cu statul în gheare și genunchi și
cotrobăitul prin caca?

— Dap.

— Cu nasul fix în el, astfel încât să fii sigur că nu-ți
scapă nimic?

— Dap.

— Și să nu ai unde să te speli, așa că erai nevoit să
încerci să-ți mănânci sendvișul la prânz ținându-l chiar de
marginii cu ghearele, sperând în același timp să nu-l scapi?

— Dap.

— Dar mâinile îți miroseau urât, așa că și sendvișul
mirosea urât?

— Dap.

— Oribil. Pur și simplu oribil.

Brompton se cutremură.

— Nici măcar nu mă pot gândi la asta. Cea mai nasoală
slujbă din Iad. În fine, continuă.

— Ei bine, eu am fost ăla.

— Nu!

— Ba da. Ani și ani de zile. Încă mă mai uit la o toaletă
dorind să-mi vâre mâna în ea.

— Mi s-a părut mie că miroseai puțin cam ciudat, chiar
și pentru un demon.

— Nu-i vina mea. Am încercat de toate: apă, săpun,
acid. Nu dispare.

— Ce ghinion pe tine și pe oricine se întâmplă să fie
în preajma ta, trebuie să recunosc. Păi, atunci chestia asta
trebuie să fie o promovare pe cinste pentru tine.

— Ah, este, chiar este! zise Edgefast pătimaș.

— Cineva te place.

Brompton îi dădu un ghiont. Edgefast chicoti.

— Presupun că da.

— O, da, ești chiar o persoană specială. Micuțul animal
de companie al Satanei!

— Norocosul de mine! zise Edgefast. A fost cea mai
fericită zi din viață când am scăpat de toate alea.

Edgefast radia. Brompton radia la rândul-i. Chiar atunci,
o fantă mare se deschise deasupra capetelor lor și începu
golirea canalelor de scurgere ale Iadului, care se făcea din
oră în oră, împroșcându-i pe cei doi paznici cu reziduurile
cele mai respingătoare, înainte de a se opri în niște gropi

mari și urât mirositoare aflate la baza muntelui. Când căzu și ultima picătură și fanta se închise, un mic demon încălțat cu cizme de cauciuc și cu un cârlig de rufe prins de nas intră în gropi și începu să caute prin cea mai recentă livrare.

— Așa eram eu, chiar așa, zise Edgefast, îndepărtând cu grijă o legumă putrezită ce i se agățase de ureche.

— Prostovan norocos ce ești! zise Brompton.

Pentru o vreme priviră demonul în tăcere.

— Ce bine că ne-au dat coifuri, totuși, zise Edgefast.

— Unul din avantajele slujbei, zise Brompton. Fără coifuri n-ar fi nici pe jumătate atât de drăguț.

— Voiam să te întreb, zise Edgefast. Ce s-a întâmplat cu tipul care a fost înaintea mea aici?

Brompton n-apucă să răspundă. Un drum lung și deplorabil trecea printre gropi către câmpia deprimantă de dincolo. Acel drum fusese pustiu de când sosise Edgefast aici, în prima sa zi de lucru, însă acum nu mai era. Se apropia o siluetă. Pe măsură ce se apropia, Edgefast văzu că era o femeie sau ceva ce semăna destul de bine cu una. Aceasta purta o rochie albă cu un model cu flori roșii și o pălărie de paie cu fundă albă de jur împrejur. Tocurile pantofilor albi scoteau un sunet constant *clic-clic-clic* pe pietrele de pe drum, iar de brațul stâng îi atârna o geantă albă închisă cu niște cataramă de aur. După chip, femeia era foarte hotărâtă, iar expresia de pe față i-ar fi dat de gândit unui demon mai inteligent decât Edgefast. Însă, după cum corect presupusese Brompton, Edgefast era un entuziast, iar cu entuziaștii nu se poate sta de vorbă.

Femeia era acum destul de aproape, așa că Edgefast putea să-i vadă rochia mai zdrențuită decât păruse la început. Părea lucrată în casă, cu cusături inegale, iar încălțările erau niște bocanci negri care fuseseră vopsiți în alb și apoi ajustați, astfel încât să aibă tocuri ascuțite. Geanta avea o ramă din oase drapată cu niște piele pistruiată și cu păr, iar cataramele, la o privire mai atentă, erau niște dinți de aur.

Dar niciunul dintre aceste elemente, ciudate în sine, nu reprezenta nici pe departe cel mai straniu aspect legat de înfățișarea femeii. Onoarea îi revenea faptului că singurul lucru mai prost alcătuit decât ținuta era femeia însăși. Pielea de pe față, brațe și picioare părea să-i fi fost sfâșiată la un moment dat, iar diverse bucăți i-ar fi fost apoi cusute la loc în ceea ce cu greu se putea spune că arăta a femeie. O orbită era mai mică decât cealaltă, colțul stâng al gurii era mai ridicat decât cel drept, iar pielea de pe piciorul stâng atârna ca o pereche de dresuri vechi. Părul blond era un dezastru, ca și cum unei păsări în zbor îi scăpase un snop de paie direct pe capul ei. Chestia la care se uita, realiză Edgefast, nu era neapărat o femeie, cât o costumație de femeie, ceea ce-l făcea să se întrebe ce putea să zacă sub ea.

Totuși, Edgefast avea o treabă de făcut. Țâșni până să aibă Brompton ocazia să-l oprească și își îndreptă lanca cumva amenințător.

— Să știi că eu n-aș..., începu Brompton să spună, însă era prea târziu.

— Stop! zise Edgefast. Unde crezi că te duci?